

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 18. februāra Corte Suprema di Cassazione Piektās palātas (civillietas) rīkojumu lietā Ministero dell'Economia e delle Finanze e Agenzia delle Entrate pret FCE Bank plc

Lieta C-210/04

(2004/C 190/09)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar Corte Suprema di Cassazione Piektās palātas (civillietas) 2004. gada 18. februāra rīkojumu lietā Ministero dell'Economia e delle Finanze e Agenzia delle Entrate pret FCE Bank plc., ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 12. maijā, ar kuru Corte Suprema di Cassazione Eiropas Kopienu Tiesu lūdz lemt par šādiem prejudiciāliem jautājumiem:

“a) vai Sestās Direktīvas 2. panta 1. punktu un 9. panta 1. punktu ir jāinterpretē tādejādi, ka sabiedrības meitas uzņēmums ar sēdekli citā valstī (Eiropas Savienības dalībvalstī vai citur) un kurai piemīt ražošanas struktūras pazīmes, var tikt uzskatīts par autonomu subjektu un līdz ar to starp šiem diviem veidojumiem veidojas tiesiskās attiecības, sakarā ar ko pakalpojumiem, kurus veic mātes sabiedrība, piemēro PVN? Vai nolūkā atbildēt uz šo jautājumu drīkst izmantot *“arm's length”* kritēriju, kas noteikts ESAO Paraugkonvencijā par dubulto neaplikšanu ar nodokļiem 7. panta otrajā un trešajā punktā un 1988. gada 21. oktobra Konvencijā, kas noslēgta starp Itāliju un Apvienoto Karalisti un Ziemeļīriju? Vai pastāv tiesiskās attiecības gadījumā, ja ir noslēgts *“cost sharing agreement”* par pakārtotajai struktūrai sniegtajiem pakalpojumiem? Apstipriņošas atbildes gadījumā, kādi ir nosacījumi šo tiesisko attiecību esamībai? Vai tiesisko attiecību jēdzienu ir jāvērtē saskaņā ar valsts tiesībām vai saskaņā ar Kopienas tiesībām?

b) vai šādu pakalpojumu izmaksu pārceļšana uz attiecīgo meitas uzņēmumu var tikt uzskatīta par pakalpojumu sniegšanu Sestās Direktīvas 2. panta izpratnē neatkarīgi no pārcelto izmaksu lieluma un sabiedrības saņemto peļņu, un ja jā, tad kādā apmērā?

c) ja pakalpojumu sniegšana starp mātes sabiedrību un meitas uzņēmumu principā ir atbrīvota no PVN, jo pakalpojuma saņēmējam trūkst autonomijas un sekojoši nevar teikt, ka starp abiem veidojumiem pastāv tiesiskās attiecības, vai valsts administratīvā prakse, pieņemot, ka tā uzskata, ka pakalpojums ir apliekams ar nodokļiem, ir pretrunā ar EKL 43. pantā paredzēto uzņēmējdarbības brīvību, ja mātes sabiedrība ir rezidents citā Eiropas Savienības dalībvalstī?”

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 29. aprīļa Der Oberster Gerichtshof rīkojumu lietā Ewald Burtscher pret Josef Stauderer

(Lieta C-213/04)

(2004/C 190/10)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 29. aprīļa Oberster Gerichtshof (Austrija) rīkojumu lietā Ewald Burtscher pret Josef Stauderer un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 19. maijā.

Oberster Gerichtshof lūdz Tiesu lemt par šādu jautājumu:

Vai EKL 56. pants ir tulkojams kā pretrunā esošs valsts tiesību aktam (Vorarlberger Grundverkehrsgesetz), saskaņā ar kuru tiesiskās nekustamā īpašuma iegūšanas gadījumā, kam nav nepieciešama atbildīgās iestādes atļauja, ieguvējam noteiktajā termiņā neiesniedzot paziņojumu par to, ka zemes gabals ir apbūvēts, ka iegūtais īpašums nav paredzēts atpūtai brīvdienās un ka ieguvējs ir Austrijas pilsonis vai pret to būtu piemērojama vienlīdzīga attieksme kā pret Austrijas pilsoni, būtu pamats darījuma atzīšanai par spēka neesošu ar atpakaļejošu spēku? Strīda priekšmets ir EKL 56. panta interpretācija – Valsts tiesību akti par nekustamā īpašuma iegūšanu – Paziņojuma procedūra – Īpašuma ieguvēja paziņojuma iesniegšanas termiņa nokavējums, kura sekas ir pirkuma spēkā neesamība ar atpakaļejošu spēku – Sankciju proporcionalitāte.

Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 19. maijā

(Lieta C-214/04)

(2004/C 190/11)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 19. maijā ir iesniegta izskatīšanai prasība pret Itālijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv Ulrich Wölker un Antonio Aresu, pārstāvji.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka saglabājot iepriekšējos noteikumus, kas atļauj izmantot hlorfluorogļudenražus ugunsdzēsšanas sistēmās ārpus robežām un nosacījumiem, kas noteikti Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 29. jūnija Regulas (EK) Nr. 2037/2000 par vielām, kas noārda ozona slāni⁽¹⁾ 5. panta 3. daļā.

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt izdevumus.